

DOMSTOLENS DOM (Første Afdeling)

22. november 2007*

I sag C-525/04 P,

angående appel i henhold til artikel 56 i Domstolens statut, iværksat den 27. december 2004,

Kongeriget Spanien ved J.M. Rodríguez Cárcamo, som befuldmægtiget, og med valgt adresse i Luxembourg,

appellant,

de øvrige parter i appelsagen:

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved V. Kreuzschitz og J. Buendía Sierra, som befuldmægtigede, bistået af Rechtsanwalt M. Núñez-Müller, og med valgt adresse i Luxembourg,

sagsøgt i første instans,

* Processprog: tysk.

Lenzing AG, Lenzing (Østrig), ved Rechtsanwalt U. Soltész,

sagsøger i første instans,

har

DOMSTOLEN (Første Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, P. Jann, og dommerne A. Tizzano (refererende dommer), R. Schintgen, A. Borg Barthet og E. Levits,

generaladvokat: J. Kokott
justitssekretær: fuldmægtig B. Fülöp,

på grundlag af den skriftlige forhandling og efter retsmødet den 14. december 2006,

og efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse den 1. februar 2007,

afsagt følgende

Dom

- ¹ I appelskriftet har Kongeriget Spanien nedlagt påstand om ophævelse af dom afsagt af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans den 21. oktober 2004 (sag T-36/99, Lenzing mod Kommissionen, Sml. II, s. 3597, herefter »den appellerede dom«), hvorved Retten delvist annullerede Kommissionens beslutning 1999/395/EF af 28. oktober 1998 om Spaniens statsstøtte til virksomheden Sniace SA i

Torrelavega i Cantabrien (EFT 1999 L 149, s. 40, herefter »beslutningen af 28. oktober 1998«), som ændret ved Kommissionens beslutning 2001/43/EF af 20. september 2000 (EFT 2001 L 11, s. 46, herefter »den anfægtede beslutning«).

Sagens baggrund

- 2 Retten har i den appellerede doms præmis 8-29 redegjort for sagens baggrund på følgende måde:
- »8 Lenzing AG [herefter »Lenzing«] er et østrigsk selskab, som producerer og afsætter cellulosefibre (viscose, modal og lyocell).
- 9 Sniace SA (herefter »Sniace«) er et spansk selskab, der producerer cellulose, papir, viscosefibre, syntetiske fibre og natrium-sulfat. [...]
- 10 I marts 1993 placerede de spanske domstole Sniace, der i flere år havde haft økonomiske og finansielle vanskeligheder, i betalingsstandsning. I oktober 1996 indgik Sniaces private fordringshavere en aftale, hvorved de til aktier i selskabet konverterede 40% af deres fordringer på dette, hvilken aftale førte til, at betalingsstandsningen blev hævet. Sniaces offentlige fordringshavere gjorde brug af deres ret til undladelse og besluttede ikke at tage del i aftalen.

- 11 Den 5. november 1993 og den 31. oktober 1995 indgik Sniace med Fogasa [spansk løngarantifond] aftaler vedrørende tilbagebetaling til sidstnævnte af løntilgodehavender og godtgørelser, som Fogasa havde betalt til Sniaces arbejdstagere. Den første aftale fastsatte tilbagebetaling af et beløb på 897 652 789 spanske pesetas (ESP), forhøjet med 465 055 911 ESP i rente beregnet efter satsen for lovbestemt rente på 10%, med halvårlig forfaldstid over en periode på otte år (herefter »aftalen af 5. november 1993«). Den anden aftale fastsatte tilbagebetaling af et beløb på 229 424 860 ESP forhøjet med 110 035 018 ESP i rente beregnet efter den lovbestemte rentesats på 9%, til halvårlig forfaldstid over en periode på otte år (herefter »aftalen af 31. oktober 1995«). For at sikre Fogasas fordringer optog Sniace til fordel for Fogasa den 10. august 1995 pant i to af sine ejendomme. Det beløb, Sniace havde udbetalt på grundlag af de to aftaler, androg i juni 1998 186 963 594 ESP.

- 12 Den 8. marts 1996 indgik Tesorería General de la Seguridad Social (socialsikringshovedkassen, herefter »TGSS«) en aftale med Sniace med henblik på en fornyet afdragsordning vedrørende Sniaces skyld i form af socialsikringsbidrag med et samlet beløb på 2 903 391 848 ESP vedrørende en periode fra februar 1991 til februar 1995 (herefter »aftalen af 8. marts 1996«). Denne aftale fastsatte tilbagebetaling af det nævnte beløb forhøjet med rente beregnet efter den lovbestemte rentesats på 9% med 96 månedlige betalinger indtil marts 2004. Aftalen blev ændret ved en aftale af 7. maj 1996, der tillod udsat betaling i et år, en tilbagebetaling med 84 månedlige afdrag og anvendelsen af en lovbestemt rentesats på 9% (herefter »aftalen af 7. maj 1996«). Da de pågældende aftaler ikke blev overholdt af Sniace, blev de erstattet af en ny aftale indgået den 30. september 1997 mellem selskabet og TGSS (herefter »aftalen af 30. september 1997«). Tilbagebetalingen vedrørte et beløb på 3 510 387 323 ESP, svarende til udeståender i socialsikringsbidrag for en periode fra februar 1991 til februar 1997, hvilket beløb skulle forhøjes med morarenter til et beløb på 615 056 349 ESP og betales over en periode på ti år. I løbet af de to første år betaltes alene renterne beregnet til en årlig sats på 7,5%, mens tilbagebetalingerne i det følgende år angik hovedstolen og renterne. I april 1998 havde Sniace tilbagebetalt 216 118 863 ESP på grundlag af aftalen af 30. september 1997.

- 13 Den 4. juli 1996 tilstillede [Lenzing] Kommissionen en klage vedrørende en række statsstøttetiltag, der havde begunstiget Sniace i flere år fra slutningen af 1980'erne. [Lenzing] oversendte yderligere oplysninger til Kommissionen ved skrivelser af 26. november og 9. december 1996. De spanske myndigheder fremsatte bemærkninger ved skrivelse af 17. februar 1997.

[...]

- 16 Ved skrivelse af 7. november 1997 meddelte Kommissionen den spanske regering sin beslutning om at indlede en procedure efter EF-traktatens artikel 93, stk. 2 (nu artikel 88, stk. 2, EF), vedrørende visse af de angiveligt foreliggende støtteformer, som [Lenzing] havde klaget over, herunder aftalerne af 5. november 1993 og 31. oktober 1995 samt »den manglende inddrivelse af socialsikringsbidrag fra 1991«, ligesom Kommissionen opfordrede den spanske regering til at fremsætte bemærkninger. De øvrige medlemsstater og parterne i sagen har fået underretning om indledningen af denne procedure og er blevet opfordret til at fremsætte deres eventuelle bemærkninger; meddelelsen og opfordringen blev offentliggjort i *De Europæiske Fællesskabers Tidende* af 14. februar 1998 (EFT C 49, s. 2). Den spanske regering fremsatte sine bemærkninger ved skrivelse af 19. december 1997. Interesserede tredjemænd — herunder [Lenzing] ved skrivelse af 27. marts 1998 — fremsatte deres bemærkninger, som er blevet kommenteret af den spanske regering ved skrivelse af 24. juli 1998. Ved skrivelse af 16. april 1998 besvarede regeringen en række spørgsmål, som var stillet af Kommissionen ved skrivelse af 23. februar 1997.

- 17 Den 28. oktober 1998 vedtog Kommissionen beslutningen [af 28. oktober 1998].

18 Beslutningens konklusion lyder således:

»Artikel 1

Nedenstående støtte, som Spanien har givet [Sniace], er uforenelig med fællesmarkedet:

- a) aftalen af 8. marts 1996 (ændret ved aftalen af 7. maj 1996) mellem Sniace og [TGSS] om at omlægge gæld med en hovedstol på 2 903 381 848 ESP, ændret ved aftalen af 30. september 1997 om omlægning af gæld med en hovedstol på 3 510 387 323 ESP, for så vidt som rentesatsen lå under markedsrenten, og

- b) aftalerne af 5. november 1993 og 31. oktober 1995 mellem Sniace og [Fogasa] om beløb på henholdsvis 1 362 708 700 ESP og 339 459 878 ESP (inklusive renter), for så vidt som rentesatsen lå under markedsrenten.

De øvrige forhold, der var omfattet af proceduren efter EF-traktatens artikel [88, stk. 2, EF], nemlig en lånegaranti på i alt 1 mia. ESP, der blev godkendt ved lov nr. 7/93, aftalerne om finansiering af opførelsen af et anlæg til behandling af spildevand og Torrelavega kommunes delvise eftergivelse af gæld, udgør ikke støtte, og proceduren er således afsluttet. [...] Kommissionen vedtager senere en særskilt beslutning med hensyn til den ubetalte miljøafgift for perioden 1987-1995.

Artikel 2

1. Kongeriget Spanien sørger for, at støttemodtageren tilbagebetaler den i artikel 1 omhandlede støtte, som blev givet ulovligt.

[...]«

- 19 Ved stævning indleveret til Domstolens Justitskontor den 24. december 1998 anlagde Kongeriget Spanien sag med påstand om annullation af beslutningen af 28. oktober 1998 (sag C-479/98). Pådømmelsen af denne sag blev første gang udsat ved afgørelse fra Domstolens præsident den 23. februar 1999 i afventning af Domstolens afsigelse af dom i sag C-342/96, Spanien mod Kommissionen, hvori tilsvarende spørgsmål var rejst.

[...]

- 21 Den 29. april 1999 afsagde Domstolen dom i sag C-342/96 (Sml. I, s. 2459, herefter »Tubacex-dommen«). Først fastslog Domstolen, at Fogasa ikke yder lån til virksomheder under konkurs eller i vanskeligheder, men opfylder alle lovlige krav fra arbejdstagerne med de penge, den betaler til og senere opkræver hos virksomhederne. Den tilføjede, at Fogasa kunne indgå tilbagebetalingsaftaler, idet der kan indrømmes en afdragsordning eller en ratemæssig tilbagebetaling af gælden; i lighed hermed kunne TGSS indrømme en afdragsordning eller ratemæssig betaling af skyldige socialsikringsbidrag. Herefter udtalte Domstolen, at staten ikke udviste en adfærd som en offentlig investor, hvis indgreb må sammenlignes med fremgangsmåden hos en privat investor, som anbringer

sin kapital under hensyn til rentabiliteten på kortere eller længere sigt, »derimod fandtes Fogasa at have handlet som en offentlig kreditor, som i lighed med en privat kreditor søger at få inddækket beløb, der skyldes ham, og med dette formål for øje indgår aftaler med debitor, hvorefter den akkumulerede gæld bliver afdraget i rater eller opdelt med henblik på at lette betalingen« (præmis 46). Det præciseredes, at de pågældende aftaler var blevet indgået som følge af, at der allerede forinden påhvilede Tubacex en lovmæssig forpligtelse til at refundere de lønninger, som Fogasa havde udlagt, samt til at betale skyldige bidrag til TGSS, og at de omhandlede aftaler derfor ikke affødte en ny gæld for Tubacex i forhold til det offentlige (præmis 47). Endelig udtalte Domstolen: »Den rente, der finder anvendelse på denne form for gæld, skal normalt yde godtgørelse for det tab, som kreditor har lidt som følge af debitors forsinkelse med at opfylde sin forpligtelse til at indfri sin gæld, dvs. morarenter. Såfremt den morarentesats, der anvendes på gæld til en offentlig kreditor, afviger fra den, der anvendes på gæld til en privat kreditor, skal sidstnævnte sats lægges til grund, såfremt den er højere end førstnævnte« (præmis 48). Henset hertil annullerede Domstolen beslutning 97/21, »i det omfang den fastslår, at de foranstaltninger, som Kongeriget Spanien traf til fordel for [Tubacex], er uforenelige med artikel [87 EF], eftersom den rentesats på 9%, der anvendtes på selskabets gæld til [Fogasa] og [TGSS], var lavere end den gældende markedsrente«.

[...]

- 23 Efter afsigelsen af Tubacex-dommen behandlede Kommissionen på ny beslutningen af 28. oktober 1998. Ved skrivelse af 16. februar 2000 underrettede den spanske regering om sin beslutning om at indlede proceduren efter artikel 88, stk. 2, EF i relation til »støtte [...], der anses for uforenelig med fællesmarkedet og som fremlagt i artikel 1 i beslutningen af [28. oktober 1998]« og opfordrede regeringen til at fremsætte sine bemærkninger. [...]
- 24 Den 20. september 2000 vedtog Kommissionen [den anfægtede beslutning].

[...]

26 [I denne beslutning] konkluderede Kommissionen [...], at »tilbagebetalingsaftalerne mellem Fogasa og Sniace og gældsomlægningsaftalen mellem socialsikringen og Sniace ikke [udgjorde] statsstøtte« (31. betragtning), og at Kommissionen derfor »[fandt] det passende at ændre sin beslutning [af 28. oktober 1998]« (32. betragtning).

27 Konklusionen til [den anfægtede beslutning] fastsætter:

»*Artikel 1*

Beslutningen [af 28. oktober 1998] ændres hermed som følger:

1) Første afsnit i artikel 1 erstattes af:

»Følgende foranstaltninger, som Kongeriget Spanien har gennemført til fordel for [Sniace], udgør ikke statsstøtte:

a) aftalen af 8. marts 1996 (som ændret ved aftalen af 7. maj 1996) mellem Sniace og [TGSS] om at omlægge gæld med en hovedstol på 2 903 381 848 ESP (17 449 676,34 EUR), yderligere ændret ved aftale af 30. september 1997

om at omlægge gæld med en hovedstol på 3 510 387 323 [ESP]
(21 097 852,72 EUR)

- b) aftalerne af henholdsvis 5. november 1993 og 31. oktober 1995 mellem Sniace og [Fogasa] om beløb på henholdsvis 1 362 708 700 [ESP] (8 190 044,23 EUR) og 339 459 878 [ESP] (2 040 194,96 EUR).«

2) Artikel 2 ophæves.

[...]«

[...]

29 Ved kendelse af 4. december 2000 har Domstolens præsident ladet sag C-479/98 slette af Domstolens register.«

Sagen ved retten og den appellerede dom

- 3 Ved stævning indleveret til Rettens Justitskontor den 11. februar 1999 anlagde Lenzing sag med påstand om delvis annullation af beslutningen af 28. oktober 1998. Efter Kommissionens vedtagelse af den anfægtede beslutning afgav Lenzing et skriftligt indlæg ved skrivelse registreret ved Rettens Justitskontor den 12. februar

2001, hvori selskabet særligt gentog sine påstand om annullation af artikel 1 i den anfægtede beslutning, for så vidt som den bestemmer, at den manglende inddrivelse af TGSS' fordringer, rykkergebyrer og renter, aftalerne af 8. marts 1996, 7. maj 1996 og 30. september 1997, den manglende inddrivelse af Fogasas fordringer og morarenter samt aftalerne af 5. november 1993 og 31. oktober 1995 ikke udgør statsstøtte i den forstand, hvori udtrykket er anvendt i artikel 87, stk. 1, EF.

- 4 Ved den appellerede dom afviste Retten først Kongeriget Spaniens og Kommissionens formalitetsindsigelse ved bl.a. at fastslå, at Lenzing skulle betragtes som individuelt berørt af den anfægtede beslutning.

- 5 Retten henviste i denne forbindelse i den appellerede doms præmis 73 til Domstolens faste praksis, hvorefter andre personer end en beslutnings adressater kun vil kunne påstå, at de berøres individuelt, hvis denne beslutning rammer dem på grund af visse egenskaber, som er særlige for dem, eller på grund af en faktisk situation, der adskiller dem fra andre og derfor individualiserer dem på lignende måde som adressaten.

- 6 Retten fremhævede endvidere i den appellerede doms præmis 74, at for så vidt nærmere angår statsstøtteområdet er det antaget, at ikke blot den støttemodtagende virksomhed er individuelt berørt af en beslutning fra Kommissionen om at indstille den formelle undersøgelsesprocedure indledt i medfør af artikel 88, stk. 2, EF (herefter »den formelle undersøgelsesprocedure«) i relation til en individuel støtte, men det samme gælder de med støttemodtageren konkurrerende virksomheder, der har spillet en aktiv rolle under proceduren, såfremt deres stilling på markedet i væsentligt omfang påvirkes af den støtteforanstaltning, den anfægtede beslutning drejer sig om (jf. dom af 28.1.1986, sag 169/84, Cofaz m.fl. mod Kommissionen, Sml. s. 391, præmis 25).

- 7 Hvad for det første angår Lenzings deltagelse i den formelle undersøgelsesprocedure fastslog Retten i den appellerede doms præmis 77-79, at Lenzing var afsender af den klage, der førte til indledningen af proceduren, og at selskabet havde deltaget aktivt i proceduren ved afgivelsen af detaljerede indlæg.
- 8 Hvad for det andet angår betydningen af påvirkningen af Lenzings markedsposition bemærkede Retten i dommens præmis 80, at det under behandlingen af sagens formalitetsspørgsmål er tilstrækkeligt, at sagsøgeren på relevant måde oplyser grundene til, at Kommissionens beslutning krænker sagsøgerens retmæssige interesser ved at påvirke virksomhedens stilling på det omhandlede marked.
- 9 Retten i Første Instans undersøgte efterfølgende i den appellerede doms præmis 81-91 Lenzings argumenter vedrørende påvirkningen af selskabets markedsposition. Disse præmisser har følgende ordlyd:
- »81 Konkret må det konstateres, at [Lenzing] i stævningen har lagt vægt på det forhold, at den påståede støtte havde påvirket [Lenzings] stilling konkurrence-mæssigt på markedet for viscosefibre, idet støtten havde gjort det muligt for Sniace kunstigt at opretholde sin produktion, skønt markedet var karakteriseret af et meget begrænset antal producenter, en stærk konkurrence og betydelig overkapacitet.
- 82 For at bevise eksistensen af overkapaciteten har [Lenzing] udtrykkelig henvist til visse sider i de bemærkninger, man fremsatte den 27. marts 1998 efter indledningen af [den formelle undersøgelsesprocedure], og som er vedlagt stævningen. Disse sider indeholder oplysninger vedrørende forbrug, produktion og produktionskapacitet for viscosefibre i Fællesskabet for årene 1992-1997, hvilke oplysninger hidrører fra Comité international de la rayonne et des fibres synthétiques (CIRFS).

- 83 Desuden har [Lenzing] i retsmødet henvist til visse oplysninger i klagen af 4. juli 1996, der også er vedlagt stævningen. I klagen fremlagdes oplysninger vedrørende markedet for viscosefibre og identificeredes de da tilstedeværende viscoseproducenter på markedet, ligesom man gav en vurdering af deres respektive produktionskapacitet og tilføjede præciseringer vedrørende de mængder viscosefibre, som Sniace solgte i årene 1991-1995, idet [Lenzing] især udsøndrede de i Spanien solgte mængder fra dem, der var eksporteret til Italien.
- 84 Kommissionen har ikke fremlagt noget forhold, der kan rejse tvivl om rigtigheden af [Lenzings] oplysninger. Tværtimod erkender den såvel i sin indsigelse om sagens afvisning som i beslutningen af 28. oktober 1998, at markedet for viscosefibre led af overkapacitet. Således nævner den i punkt 74 i beslutningen udtrykkeligt, at »Sniace opererer i en sektor karakteriseret af svækkelse, hvilket har foranlediget visse af konkurrenterne til at reducere deres kapacitet, [at] produktionen af fibre i [Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde] blev reduceret fra 760 000 tons i 1992 til 684 000 tons i 1997 (altså en reduktion på 10%), og at forbruget i samme periode faldt med 11%«, ligesom »den gennemsnitlige udnyttelsesgrad af kapaciteten i denne periode lå på ca. 84%, hvilket ikke er meget i en sektor, der er så kapitalintensiv«.
- 85 Herudover skal det fremhæves, at Kommissionen såvel i beslutningen af 28. oktober 1998 (punkt 80) som [den anfægtede beslutning] (punkt 29) har erkendt, at de betydelige økonomiske vanskeligheder, som Sniace var ramt af, alvorligt havde bragt selskabets overlevelschancer i fare, og at såfremt TGSS var gået over til at indlede tvangsinddrivelse af sine fordringer, ville dette have medført selskabets lukning. Henset til det særdeles ringe antal producenter på markedet og overkapaciteten i produktionsleddet, som fandtes på markedet, ville Sniaces forsvinden have kunnet få mærkbare virkninger på de resterende producenters konkurrencestilling ved at medføre mindre overskudskapacitet og en bedret afsætningsituation. Selv om Sniace ikke var blandt de største producenter af viscosefibre i Fællesskabet, var den stilling, selskabet indtog på

markedet, langt fra ubetydelig. Således bør det bl.a. bemærkes, at Kommissionen i punkt 9 til beslutningen af 28. oktober 1998 anførte, at Sniaces produktion af viscosefibre »lå i nærheden af 32000 tons (ca. 9% af totalkapaciteten på fællesskabsplan)«.

- 86 Det må fastslås, at disse forhold på grund af deres karakter godtgør, at [Lenzings] markedsstilling ganske væsentligt er påvirket af den anfægtede beslutning.
- 87 I øvrigt har [Lenzing] lagt vægt på det forhold, at den påståede støtte havde gjort det muligt for Sniace at sælge sine produkter i Fællesskabet til priser på ca. 20% under konkurrenternes gennemsnitspriser. Til støtte for denne udtalelse har [Lenzing] henvist til erklæringer fra selskaberne Courtauld plc og Säteri, der nævnes i punkt 15 og 17 i beslutningen af 28. oktober 1998. I replikken har [Lenzing] suppleret udtalelsen med en udtrykkelig henvisning til sin skrivelse af 18. juni 1997, der er vedlagt stævningen, og hvori virksomheden havde tilstillet Kommissionen yderligere oplysninger vedrørende det europæiske marked for viscosefibre. I denne skrivelse findes der tabeller, som bl.a. for årene 1989-1996 viser de mængder af viscosefibre og af modal, der er leveret af Sniace og [Lenzing] i Spanien samt af Sniace og de østrigske producenter i Frankrig og Italien. Nævnte skrivelse indeholder også oplysninger om de i Frankrig og Italien praktiserede importpriser i årene 1989-1996 af Sniace og andre producenter. Desuden har [Lenzing] vedlagt replikken tabeller, hvori findes de samme oplysninger for årene fra 1997 til midten af 2001. Det fremgår af disse forskellige oplysninger, at Sniaces priser i langt de fleste tilfælde, med undtagelse af tilfældet med producenterne i Østeuropa, var lavere end priserne praktiseret af andre europæiske producenter.
- 88 Kommissionen bestrider ikke, at Sniace solgte sine produkter til lavere priser end de europæiske konkurrenters priser. Den fremfører alene, at det almindelige prisfald på mere end 30% på markedet mellem 1990 og 1996 ikke er en følge af tildelingen af den påståede støtte til Sniace, men af eksterne

faktorer, herunder import fra Asien. Det må tillige nævnes, at det oplyses i den artikel i specialpublikationen *European Chemical News*, der er vedlagt Kommissionens formalitetsindsigelse om sagens afvisning, at »iagttagere af markedet bekræfter, at Sniace fortsat udøver en negativ indflydelse på priserne, hvilken indflydelse er stor i forhold til virksomhedens svage kapacitet, når talen er om stillingen på markedet«.

- 89 Det kan således ikke udelukkes, at den påståede støtte, der for visses vedkommende kvalificeres som »en ganske stor fordel« af Kommissionen selv (punkt 80 i beslutningen af 28. oktober 1998), gjorde det muligt for Sniace at sælge sine produkter til lavere priser end konkurrenternes, herunder [Lenzings].
- 90 Endelig findes det irrelevant, når Kommissionen argumenterer med, at [Lenzing] i de pågældende år havde gode resultater og forhøjede sin produktion. Den væsentlige påvirkning på den pågældendes markedsposition behøver nemlig ikke nødvendigvis at give sig udtryk ved en nedsat rentabilitet, en indskrænkning af markedsandelen eller registrering af driftstab. Det spørgsmål, som rejser sig i denne forbindelse, er, om den pågældende ville befinde sig i en gunstigere situation i fravær af den beslutning, som kræves annulleret. Som [Lenzing] med rette har fremhævet, kan dette gyldigt dække hypotesen om [Lenzings] manglende fortjeneste som følge af, at det offentlige har ydet en fordel til en af [Lenzings] konkurrenter.
- 91 Det fremgår af de ovenstående bemærkninger, at [Lenzing] relevant har angivet grundene til, at den anfægtede beslutning kunne krænke virksomhedens legitime interesser ved mærkbart at påvirke dens markedsstilling. Det må således konkluderes, at [Lenzing] er individuelt berørt af den anfægtede beslutning.«

10 Hvad angår realiteten gav Retten Lenzing medhold i virksomhedens anbringende vedrørende Kommissionens tilsidesættelse af artikel 87, stk. 1, EF, for så vidt som Kommissionen havde lagt en fejlagtig anvendelse af kriteriet med den private fordringshaver til grund for beslutningen.

11 Retten i Første Instans fastslog således, at Kommissionen har begået en åbenbar skønsfejl ved at konkludere, at den påtalte adfærd fra TGSS' og Fogasas side opfyldte kriteriet med den private fordringshaver. Rettens ræsonnement på dette punkt er angivet på følgende måde i den appellerede doms præmis 154-160:

»154 Det fremgår af den anfægtede beslutning samt af Kommissionens skrivelse, at den af tre grunde finder, at TGSS og Fogasa konkret har udvist en adfærd som en privat fordringshaver.

155 For det første foretager Kommissionen en sammenligning mellem de to organers adfærd med den adfærd, som Sniaces private fordringshavere lagde for dagen. Den lægger i første række vægt på, at TGSS og Fogasa under anvendelse af deres undladelsesret ikke deltog i aftalen af oktober 1996, og at de således ikke, til forskel fra disse private fordringshavere, de facto afskrev 40% af deres tilgodehavender. [...]

156 Denne første sammenligning er åbenbart forkert. TGSS og Fogasa befandt sig nemlig i en situation, der var forskellig fra den, hvori Sniaces private fordringshavere befandt sig. Der må herved henvises til, at disse organer nyder en undladelsesret, at deres fordringer er privilegerede, og at de råder over visse garantier, såsom udlægsret hos TGSS og en pantesikkerhed i tilfældet med Fogasa. [...]

- 157 For det andet påberåber Kommissionen sig, at Banesto ikke skred til tvangsinddrivelse af sine fordringer, idet disse var sikret af pant [...]
- 158 Det må fastslås, at denne anden sammenligning åbenbart ikke er mere overbevisende end den første. Intet i sagens akter lader således formode, at Banesto befandt sig i en situation svarende til den, som TGSS og Fogasa befandt sig i. Herved må det noteres, at sagsakterne ikke indeholder nogen oplysning, endog af summarisk karakter, vedrørende omstændighederne omkring denne banks beslutning om ikke at skride til tvangsinddrivelse af sine fordringer. [...]
- 159 For det tredje hævder Kommissionen, at TGSS og Fogasa ved at indgå aftalerne om omlægning og om tilbagebetaling som omhandlet, »søgte [...] at få dækket de udestående beløb, uden at lide økonomisk tab« (betragtning 30 til [den anfægtede beslutning]). I betragtning 29 til [den anfægtede beslutning], hvori Kommissionen henviser til sin beslutning af 28. oktober 1998, præciserer den hvad angår TGSS, at »[dette organ] ikke ved at inddrive beløbet, hvilket måske havde fået virksomheden til at gå konkurs, muligvis [har] villet søge at få dækket gælden«.
- 160 Retten må fastslå, at disse udtalelser på ingen måde er bevist. For det første er de i direkte modstrid med Kommissionens gentagne hævde af, at TGSS og Fogasa rådede over privilegier og sikkerhed af tilstrækkeligt omfang, således at intet tilskyndede dem til at indlede tvangsinddrivelse af deres fordringer. For det andet rådede Kommissionen ikke over tilstrækkelige oplysninger for, med fuldt kendskab til sagen, at kunne bedømme perspektiverne hvad angår rentabiliteten på længere sigt og Sniaces levedygtighed. Det må således bemærkes, at Kongeriget Spanien på opfordring fra Retten i forbindelse med sagens tilrettelæggelse [...] til at give oplysning om resultatudviklingen (omsætning samt fortjeneste eller tab) og omfanget af Sniaces forgældelse fra 1991 til 2000,

har erkendt, at man ikke er i besiddelse af de pågældende oplysninger. Under disse omstændigheder kan der ikke lægges vægt på Kommissionens udtalelse om, at »den spanske regering troværdigt over for sagsøgte har forsikret, at socialsikringen handlede med henblik på at beskytte samtlige de rettigheder, man havde over for Sniace«. Hvad mere er, rådede Kommissionen ikke over nogen troværdig og realistisk omstruktureringsplan vedrørende Sniace. [...]«

- 12 Herefter gav Retten i den appellerede doms præmis 162 medhold i det første anbringende, og den annullerede følgelig den anfægtede beslutnings artikel 1, stk. 1, uden at finde det nødvendigt at undersøge Lenzings andet anbringende.

Parternes påstande

- 13 Kongeriget Spanien har nedlagt følgende påstande for Domstolen:

- Den appellerede dom ophæves.

- De for Retten nedlagte påstande tages til følge, og følgelig afvises sagen eller subsidiært forkastes den.

- Lenzing tilpligtes at betale sagens omkostninger.

14 Kommissionen har nedlagt følgende påstande:

- Den appellerede dom ophæves.
- De for Retten nedlagte påstande tages til følge.
- Lenzing tilpligtes at betale sagens omkostninger.

15 Lenzing har nedlagt følgende påstande:

- Appellen forkastes.
- De for Retten af Lenzing nedlagte påstande tages til følge, og
- Kongeriget Spanien tilpligtes at betale omkostningerne i appelsagen, og Kommissionen tilpligtes at betale omkostningerne i sagen i første instans.

Om appellen

16 Kongeriget Spanien har fremført to anbringender til støtte for appellen. Det første anbringende vedrører formaliteten vedrørende Lenzings søgsmål i første instans, mens det andet anbringende vedrører Rettens fejlagtige fortolkning af kriteriet med den private fordringshaver.

Om det første anbringende

Parternes argumenter

- 17 Med det første anbringende har Kongeriget Spanien — støttet af Kommissionen — gjort gældende, at Retten begik en retlig fejl ved at fastslå, at Lenzing var individuelt berørt af den anfægtede beslutning i den forstand, hvori udtrykket er anvendt i artikel 230, stk. 4, EF.
- 18 Den spanske regering har for det første, idet den særligt har henvist til dommen i sagen Cofaz m.fl. mod Kommissionen, anført, at i modsætning til de krav, der følger af den fællesskabsretlige retspraksis, nåede Retten til denne konklusion udelukkende på grundlag af den rolle, som Lenzing spillede under den formelle undersøgelsesprocedure, uden at undersøge — eller i det mindste ved at undersøge fejlagtigt — om virksomhedens markedsposition blev væsentligt berørt af den anfægtede beslutning.
- 19 De spanske myndigheder har i denne forbindelse anført, at de foranstaltninger, Fogasa og TGSS traf over for Sniace, en lille operatør med ca. 10%’s markedsandel, ikke kunne have nogen skadevirkning for Lenzing, en virksomhed, som tilhører en koncern som er blandt de største viscosefibreproducenter i Fællesskabet. Såvel Lenzings markedsandele som fordele voksede da også i den berørte periode.
- 20 Retten ignorerede imidlertid disse forhold eller vurderede, at de var uden relevans, og tog derimod hensyn til omstændigheder, som ikke karakteriserede Lenzings markedssituation, men udelukkende Sniaces markedssituation, såsom denne virksomheds overlevelse på grund af de omhandlede støtteforanstaltninger eller det

prisniveau, som denne virksomhed havde opretholdt. Retten i Første Instans tømte således kravet vedrørende den reelle og effektive skade for den klagende virksomheds markedssituation, som kan udledes af retspraksis, helt for indhold.

- 21 Den spanske regering har endvidere foreholdt Retten, at den i det væsentlige lagde Lenzings påståede manglende indtjening på grund af Sniaces opretholdelse på markedet til grund for sit ræsonnement. Selv om det antages, at Lenzing reelt havde en sådan manglende indtjening, kan denne omstændighed ikke i sig selv give anledning til at drage den konklusion, at betingelsen om, at den berørtes markedssituation skal være væsentligt forringet, er opfyldt. Kravet om en sådan skade udelukker i øvrigt at antage, således som Retten gjorde, at der er en manglende indtjening.
- 22 De spanske myndigheder er under alle omstændigheder af den opfattelse, at Lenzing ikke havde manglende indtjening, hvilket godtgøres af, at virksomhedens generelle situation blev forbedret i løbet af den pågældende periode. Myndighederne har endelig anført, at de pågældende foranstaltninger ikke medførte tilførsel af midler til Sniace, men aftaler om tilbagebetaling af gæld med betaling af renter, hvilket påførte virksomheden en ny tung økonomisk byrde. Det kan således ikke gøres gældende, at Sniaces konkurrenter i mangel af sådanne foranstaltninger nødvendigvis ville have befundet sig i en bedre situation.
- 23 Kommissionen har tilføjet, at det fremgår af Domstolens praksis, at det påhviler den klagende konkurrent på relevant måde at anføre de negative konsekvenser, man konkret og personligt har lidt som følge af tildelingen af en støtte, samt hvor omfattende en skadevirkning det har haft på virksomhedens markedssituation. Retten tilsidesatte imidlertid disse krav om bevisbyrden for en sådan skadevirkning ved kun at lægge de generelle oplysninger om markedet og de virkninger, som andre konkurrenter har haft, til grund ved afgørelsen om, at Lenzing var individuelt berørt af den anfægtede beslutning. Selv om virksomheden blev opfordret til det flere

gange, var Lenzing i øvrigt ikke i stand til under proceduren i første instans at fremkomme med det mindste eksempel på skader, som virksomheden har lidt ved de omhandlede støtteforanstaltninger, mens dets præstationer blev konstant og væsentligt forbedret i den pågældende periode.

- 24 Lenzing har derimod anført, at Retten korrekt fastslog, at selskabet var individuelt berørt af den anfægtede beslutning. I overensstemmelse med de krav, der følger af praksis ved Fællesskabets retsinstanser, godtgjorde selskabet således på detaljeret og overbevisende måde den væsentlige skadevirkning, der var tilført selskabets markedsposition i lyset af forhold såsom Sniaces markedsandel, virksomhedens opretholdelse af aktivitet på et marked, der var karakteriseret ved overkapacitet og et lavt antal konkurrenter, og virksomhedens praksis med kunstigt lave priser. Det ville således være fejlagtigt at fastslå, at Retten i denne forbindelse kun lagde en påstået manglende indtjening til grund. Under alle omstændigheder er dette forhold relevant ved vurderingen af skadevirkningen på Lenzings markedsposition, for så vidt som denne virksomhed bestemt ikke ville befinde sig i en bedre situation, hvis en af konkurrenterne på et marked som det omhandlede forsvandt. De tilbageværende virksomheder ville således have kunnet overtage de frigivne markedsandele og anvende deres overkapacitet.
- 25 Det forhold, at der har været en konkret skadevirkning på Lenzings konkurrenceposition, kan bekræftes ved en række omstændigheder, nemlig det direkte konkurrenceforhold, der findes mellem de to selskaber på de samme geografiske markeder og i forhold til de samme kunder, det, at Sniace i den pågældende periode vandt nye markedsandele, den omstændighed, at den omhandlede foranstaltning udgør støtte til de særligt strenge konkurrencevirkninger og de omkostninger, som Lenzing har afholdt, og denne virksomheds anstrengelser under den formelle undersøgelsesprocedure.
- 26 Lenzing har bl.a. understreget, at Kongeriget Spanien og Kommissionen har anlagt en særlig streng fortolkning af praksis ved Fællesskabets retsinstanser, særligt dommen i sagen Cofaz m.fl. mod Kommissionen, i deres argumentation. Det kræves

således blot i henhold til denne praksis, at den klagende konkurrent godtgør, at dets stilling på markedet »kan være« påvirket af statsstøtten, og kræver således ikke, at der godtgøres at have foreligget en »reel og effektiv« skade, hvilket ville pålægge støttemodtagerens konkurrenter en meget tung bevisbyrde.

- 27 Kommissionen har endelig i svarskriftet givet et særligt positivt billede af Lenzings økonomiske situation i den pågældende periode med henblik på at minimere virkningerne af den omhandlede støtte. Dette billede modsiges i øvrigt af visse oplysninger, der fremgår af dokumenter, som Kommissionen selv har anvendt under proceduren i første instans.

Domstolens bemærkninger

- 28 Kongeriget Spanien har — støttet af Kommissionen — med sit første anbringende i det væsentlige gjort gældende, at de forhold, Retten har henvist til som egnede til at fastslå, om der har været en væsentlig skade på Lenzings markedssituation, er utilstrækkelige til faktisk at fastslå en sådan skade.
- 29 Det skal indledningsvis bemærkes, at det følger af artikel 230, stk. 4, EF, at en fysisk eller juridisk person kun kan anlægge sag til prøvelse af en beslutning, som er rettet til en anden person, såfremt beslutningen berører ham umiddelbart og individuelt.
- 30 Ifølge Domstolens faste praksis kan andre personer end en beslutnings adressat kun gøre gældende, at de berøres individuelt, hvis beslutningen rammer dem på grund af visse egenskaber, som er særlige for dem, eller på grund af en faktisk situation, der

adskiller dem fra alle andre og derfor individualiserer dem på lignende måde som adressaten (jf. bl.a. dom af 15.7.1963, sag 25/62, Plaumann mod Kommissionen, Sml. 1954-1964, s. 39, org.ref.: Rec. s. 197, på s. 223, af 19.5.1993, sag C-198/91, Cook mod Kommissionen, Sml. I, s. 2487, præmis 20, og af 13.12.2005, sag C-78/03 P, Kommissionen mod Aktionsgemeinschaft Recht und Eigentum, Sml. I, s. 10737, præmis 33).

- 31 Hvad særligt angår statsstøtteområdet vil andre retssubjekter end adressaten, som anfægter berettigelsen af en beslutning om støtte, blive betragtet som individuelt berørt af den pågældende beslutning, hvis deres stilling på markedet i væsentligt omfang påvirkes af den støtteforanstaltning, som den pågældende beslutning vedrører (jf. i denne retning dommen i sagen Cofaz m.fl. mod Kommissionen, præmis 22-25, og i sagen Kommissionen mod Aktionsgemeinschaft Recht und Eigentum, præmis 37 og 70).
- 32 Hvad angår fastlæggelsen af en sådan skade har Domstolen haft anledning til at præcisere, at den blotte omstændighed, at en retsakt såsom den anfægtede beslutning er egnet til at øve en vis indflydelse på de på det relevante marked herskende konkurrenceforhold, og at den berørte virksomhed på en eller anden måde konkurrerede med modtageren af beslutningen, under alle omstændigheder ikke er tilstrækkeligt til, at den pågældende virksomhed kan betragtes som individuelt berørt af den pågældende beslutning (jf. i denne retning dom af 10.12.1969, forenede sager 10/68 og 18/68, Eridania m.fl. mod Kommissionen, Sml. 1969, s. 117, org.ref.: Rec. s. 459, præmis 7, og kendelse af 21.2.2006, sag C-367/04 P, Deutsche Post og DHL Express mod Kommissionen, ikke trykt i Samling af Afgørelser, præmis 40).
- 33 En virksomhed kan således ikke alene påberåbe sig sin status som konkurrent i forhold til den støttemodtagende virksomhed, men skal desuden bevise, at den befinder sig i en faktisk situation, som individualiserer den på samme måde som adressaten (jf. dom af 23.5.2000, sag C-106/98 P, Comité d'entreprise de la Société française de production m.fl. mod Kommissionen, Sml. I, s. 3659, præmis 41, og kendelsen i sagen Deutsche Post og DHL Express mod Kommissionen, præmis 41).

- 34 I modsætning til hvad Kongeriget Spanien og Kommissionen har anført, fremgår det imidlertid ikke af Domstolens praksis, at en sådan særlig status, som karakteriserer et retssubjekt, der ikke er adressat for en beslutning, i den forstand hvori udtrykket er anvendt i dommen Plaumann mod Kommissionen, i forhold til alle andre økonomiske operatører, nødvendigvis skal udledes af forhold såsom en væsentlig omsætningsnedgang, ikke-ubetydelige økonomiske tab eller en væsentlig nedgang i markedsandele som følge af tildelingen af den omhandlede støtte.
- 35 Som generaladvokaten har anført i punkt 43-45 i forslaget til afgørelse, kan tildelingen af en statsstøtte ligeledes skade en operatørs konkurrencesituation på andre måder, bl.a. ved at betyde en manglende indtjening eller en mindre fordelagtig udvikling end den, der ville have været, set i mangel af en sådan støtte. Ligeledes kan intensiteten af en sådan skade variere i forhold til en lang række forhold såsom bl.a. markedsstrukturen eller arten af den omhandlede støtte. Godtgørelsen af en væsentlig skade på en konkurrents markedssituation kan således ikke begrænses til, om visse forhold, der indikerer en nedgang i virksomhedens kommercielle eller økonomiske formåen, er til stede.
- 36 Det kan endelig ikke udelukkes, at det i visse tilfælde lykkes en virksomhed at undgå eller i det mindste begrænse en sådan udvikling f.eks. ved at gennemføre besparelser eller ved at udvikle sig på mere rentable markeder. Hvis de spanske myndigheders og Kommissionens argumentation blev taget til følge, ville den føre til en fortolkning af artikel 230, stk. 4, EF, hvorefter en virksomhed under sådanne omstændigheder risikerer ikke at få anerkendt at have søgsmålskompetence til prøvelse af en beslutning vedrørende vurderingen af en statsstøtte, selv om den har haft væsentlige skadevirkninger for virksomheden som følge af tildelingen af den pågældende støtte.
- 37 Det fremgår i nærværende sag af den appellerede doms præmis 81-90, at Retten ikke begrænsede sig til generelt at antage et konkurrenceforhold mellem Lenzing og Sniace, men byggede sin konklusion vedrørende den skade, der er tilføjet Lenzings

markedsposition, på en række forhold fremlagt af denne virksomhed til godtgørelse navnlig af det særlige ved konkurrencesituationen på markedet for viscosefibre, som er karakteriseret ved et meget begrænset antal producenter og en stærk overproduktion, betydningen af den fordrejning, som tildelingen af støtte til en virksomhed på et sådant marked medfører, samt virkningen af støtten på Sniaces prisniveau.

- 38 Af de grunde, som generaladvokaten har anført i punkt 45 og 46 i forslaget til afgørelse, kunne Retten i den appellerede doms præmis 85 korrekt fastslå, at opretholdelsen af en operatørs aktivitet på et marked med sådanne kendetegn som viscosemarkedet — kendetegn, der ikke er blevet anfægtet af den spanske regering — kan have særligt mærkbare virkninger på konkurrenternes stilling.
- 39 Lenzings situation adskiller sig således klart fra den situation, der gav anledning til dommen i sagen Kommissionen mod Aktionsgemeinschaft Recht und Eigentum (præmis 72), hvori Domstolen fastslog, at der ikke var sket nogen væsentlig skade på den sagsøgende sammenslutnings medlemmers konkurrenceposition i sagen, idet et stort antal operatører, nemlig alle landbrugere inden for Den Europæiske Union, kunne anses for at være konkurrenter til dem, der drog fordel af det omhandlede jorderhvervelsesprogram.
- 40 Endvidere udtales, at Kongeriget Spanien og Kommissionen ikke har fremlagt forhold for Domstolen, som kan godtgøre, at der skulle være sket en fordrejning af de bevisforhold, der er fremlagt for Retten, eller at Rettens konklusioner, for så vidt angår sagens akter, skulle være fejlagtige, hvilket kunne have rejst tvivl om Rettens selvstændige vurdering af de faktiske omstændigheder vedrørende skaden på Lenzings markedsposition.

- 41 Endelig kan Retten ikke under disse omstændigheder foreholdes, at den som anført af Kommissionen tilsidesatte bestemmelserne om fordeling af bevisbyrden. Herved bemærkes blot, at Retten i Første Instans i den appellerede doms præmis 80, i overensstemmelse med kravene ifølge den retspraksis, der ligger til grund for dommen i sagen Cofaz m.fl. mod Kommissionen (præmis 28), fastslog, at det alene påhviler Lenzing på relevant måde at oplyse grundene til, at Kommissionens beslutning krænker virksomhedens retmæssige interesser ved at påvirke dens stilling på det omhandlede marked. Af de grunde, som fremgår af denne doms præmis 34-39, er de forhold, som er fremført af Lenzing og undersøgt af Retten, egnede til at godtgøre en sådan skade.
- 42 Henset til disse betragtninger skal det første anbringende forkastes som ugrundet.

Om det andet anbringende

Parternes argumenter

- 43 Med det andet anbringende har Kongeriget Spanien gjort gældende, at Retten begik en retlig fejl ved at lægge en urigtig fortolkning af kriteriet med den private fordringshaver til grund.
- 44 Det bemærkes således med urette i den appellerede dom for det første, at indrømmelsen af en omlægning af gælden i sig selv er i strid med kriteriet med den private fordringshaver, og for det andet, at en privat fordringshaver i tilfælde af manglende overholdelse af en afdragsordning altid og nødvendigvis vil vælge

tvangsinddrivelse af sine fordringer. Dette synspunkt er ifølge appellanten i strid med retspraksis, særligt Domstolens dom i Tubacex-sagen og Rettens dom af 11. juli 2002, HAMSÅ mod Kommissionen (sag T-152/99, Sml. II, s. 3049), hvori det udtrykkeligt anerkendes, at foranstaltninger til afdragsordninger for betaling af gæld eller endog gældsnedsettelse kan være foreneligt med kriteriet med den private fordringshaver.

45 De spanske myndigheder har i denne forbindelse præciseret, at undersøgelsen af sådanne foranstaltninger altid skal gennemføres i forhold til hver enkelt sags egne omstændigheder. Retten tog imidlertid ikke hensyn til en række forhold og faktorer, som antyder, at de to offentlige spanske organer traf en passende beslutning i overensstemmelse med en privat fordringshavers adfærd for så vidt angår inddrivelsen af deres fordringer. Den spanske regering har bl.a. henvist til den omstændighed, at Sniaces konkurs som følge af en eventuel tvangsinddrivelse ville have medført ny gæld i forhold til Fogasa i form af lønudbetalinger og andre udbetalinger til de afskedigede arbejdstagere, at de skyldige beløb var tilstrækkeligt garanterede og trak renter på lovligt niveau, at virksomheden allerede havde tilbagebetalt en del af sin gæld og ikke havde optaget ny gæld, og at de øvrige fordringshavere ikke havde gennemført inddrivelsen af deres fordringer.

46 Kongeriget Spanien har videre anført, at Rettens ræsonnement i den appellerede doms præmis 146 er selvmodsigende, idet Retten for det første anerkender, at Fogasas indgriben i henhold til de fællesskabsretlige bestemmelser om beskyttelse af arbejdstagerne i tilfælde af arbejdsgiverens insolvens ikke i sig selv indeholder elementer af statsstøtte, og for det andet udtaler, at enhver offentlig indgriben med henblik på finansiering af en virksomheds omkostninger, såsom betaling af løn, kan udgøre støtte, hver gang den fører til, at virksomheden tildeles en fordel. I dette lys udgør Fogasas indgriben, som netop tilsigtede at påtage sig betalingen af løn til den kriseramte virksomheds arbejdstagere, nemlig altid en fordel for den pågældende virksomhed.

- 47 Kommissionen, som deler Kongeriget Spaniens argumenter, har tilføjet, at Retten ved at gribe ind over for den analyse, der fandtes i den anfægtede beslutning, ikke respekterede Kommissionens vide skønsbeføjelse på området for komplicerede økonomiske spørgsmål. Denne beføjelse er alene underlagt en snæver domstolskontrol, som er begrænset til åbenlyse skønsfejl.
- 48 Henset til dels de garantier, Fogasa og TGSS var dækket af, dels de private fordringshaveres adfærd, var Kommissionens afvisning af at betragte de anfægtede foranstaltninger som statsstøtte på ingen måde åbenbart fejlagtig. Retten overskred imidlertid grænserne for sin kontrol og satte sin egen vurdering i stedet for Kommissionens i strid ikke alene med artikel 87, stk. 1, EF, men også med princippet om den institutionelle ligevægt mellem den dømmende og den administrative magt i Fællesskabet, således som det fremgår af EF-traktaten.
- 49 Kommissionen har ligeledes foreholdt Retten, at den ikke i forbindelse med sin kontrol med anvendelsen af kriteriet med den private fordringshaver gennemførte en adskilt undersøgelse af på en ene side Fogasas og TGSS's indgåelse af aftaler om udsættelse og afdragsordninger for gælden og på den anden side den manglende tvangsinddrivelse af fordringerne i tilfælde af misligholdelse af disse aftaler. For fordringshavere, som handler i henhold til markedsøkonomiske bestemmelser, er der imidlertid en betydelig forskel på, om der indgås en aftale om en afdragsordning, eller om der består kendskab til de konsekvenser, som eventuelt kan drages af debtors tilsidesættelse af en sådan type aftale.
- 50 Idet Lenzing i det hele har tilsluttet sig Rettens ræsonnement, har virksomheden hævdet, at Kongeriget Spaniens og Kommissionens mange argumenter skal afvises fra påkendelse, for så vidt som de alene udgør en gentagelse af den argumentation, der blev fremført under sagen i første instans, eller er begrænset til at anfægte Rettens vurderinger af de faktiske omstændigheder eller beviselementer.

Domstolens bemærkninger

- 51 Først bemærkes, at de argumenter, som Kongeriget Spanien og Kommissionen har fremført inden for rammerne af andet anbringende, tager udgangspunkt i det princip, at Retten i den appellerede dom fastslog, at indgåelsen af aftaler om omlægning af gæld, og manglende tvangsinddrivelse, som følge af tilsidesættelsen af disse aftaler aldrig vil kunne opfylde kriteriet med den private fordringshaver.
- 52 En sådan argumentation er imidlertid udtryk for en fejlagtig forståelse af de relevante afsnit i dommen.
- 53 Det fremgår således utvetydigt af den appellerede doms præmis 152-161, at i modsætning til, hvad den spanske regering og Kommissionen har gjort gældende, støttede Retten ikke sin vurdering af de omhandlede foranstaltninger på hverken en eller anden ulovlighed af aftalerne om omlægning og tilbagebetaling af gæld i sig selv eller på den antagelse, at enhver privat fordringshaver i tilfælde af manglende overholdelse af aftalerne nødvendigvis ville indlede fuldbyrdelsesprocedurer for at inddrive fordringerne. Det fremgår derimod af de nævnte præmisser, at Retten i Første Instans nåede frem til Kommissionens åbenbart urigtige skøn i lyset af en række forhold og omstændigheder, som er særlige for sagen.
- 54 Herefter fører størstedelen af de argumenter, som de spanske myndigheder og Kommissionen har fremført, faktisk til at rejse tvivl om Rettens vurdering af bevisforholdene, idet Retten foreholdes ikke at have taget visse forhold i betragtning, som de betragter som relevante, eller at have taget hensyn til andre forhold, der anses for irrelevante. En sådan vurdering er imidlertid ikke underlagt Domstolens kontrol, medmindre der er tale om, at Retten i Første Instans har fordrejet de faktiske omstændigheder og bevisforholdene, en fordrejning, som i nærværende sag ikke er godtgjort, endsige gjort gældende af den spanske regering (jf. i denne retning

bl.a. dom af 2.3.1994, sag C-53/92 P, Hilti mod Kommissionen, Sml. I, s. 667, præmis 42, af 7.1.2004, forenede sager C-204/00 P, C-205/00 P, C-211/00 P, C-213/00 P, C-217/00 P og C-219/00 P, Aalborg Portland m.fl. mod Kommissionen, Sml. I, s. 123, præmis 49, og af 23.3.2006, sag C-206/04 P, Mühlens mod KHIM, Sml. I, s. 2717, præmis 28).

- 55 Det følger heraf, at dette anbringende skal afvises fra påkendelse, for så vidt som det omhandler Rettens vurdering af bevisforholdene.
- 56 Hvad angår argumentationen om, at Retten overskred grænserne for den kontrol, der er tillagt den ved retspraksis på et område, som giver anledning til komplicerede økonomiske vurderinger, må der indledningsvis lægges vægt på, at selv om Domstolen har anerkendt, at Kommissionen er tillagt et vidt skøn for så vidt angår økonomiske vurderinger, indebærer det ikke, at Fællesskabets retsinstanser skal afholde sig fra at kontrollere Kommissionens fortolkning af oplysninger af økonomisk art (dom af 15.2.2005, sag C-12/03 P, Kommissionen mod Tetra Laval, Sml. I, s. 987, præmis 39).
- 57 Det følger således af Domstolens praksis, at Fællesskabets retsinstanser ikke blot skal tage stilling til den materielle nøjagtighed af de beviser, der henvises til, oplysningernes troværdighed og sammenhæng, men ligeledes kontrollere, om disse oplysninger udgør alle de relevante oplysninger, som skal tages i betragtning i forbindelse med en vurdering af en kompleks situation, og om disse oplysninger taler til støtte for de heraf dragne konklusioner (jf. i denne retning dom af 25.1.1979, sag 98/78, Racke, Sml. s. 69, præmis 5, og af 22.10.1991, sag C-16/90, Nölle, Sml. I, s. 5163, præmis 12, dommen i sagen Kommissionen mod Tetra Laval, præmis 39, og dom af 18.7.2007, sag C-326/05 P, Industrias Químicas del Vallés mod Kommissionen, Sml. I, s. 6557, præmis 76). Inden for rammerne af denne kontrol tilkommer det imidlertid ikke Fællesskabets retsinstanser at sætte deres eget økonomiske skøn i stedet for Kommissionens (kendelse af 25.4.2002, sag C-323/00 P, DSG Dradenauer Stahlgesellschaft mod Kommissionen, Sml. I, s. 3919, præmis 43).

- 58 Det skal endvidere bemærkes, at i tilfælde, hvor en fællesskabsinstitution råder over en betydelig skønsbeføjelse, skal der lægges stor vægt på overholdelsen af visse garantier med hensyn til den administrative sagsbehandling. Domstolen har således præciseret, at disse garantier omfatter kravet om, at den kompetente institution omhyggeligt og upartisk skal undersøge alle relevante forhold i den enkelte sag, samt begrunde sin beslutning tilstrækkeligt (jf. dom af 21.11.1991, sag C-269/90, Technische Universität München, Sml. I, s. 5469, præmis 14, og af 7.5.1992, forenede sager C-258/90 og C-259/90, Pesqueras De Bermeo og Naviera Laida mod Kommissionen, Sml. I, s. 2901, præmis 26).
- 59 Hvad angår nærværende sag er det ubestridt, at Kommissionens undersøgelse af spørgsmålet om, hvorvidt bestemte foranstaltninger kan kvalificeres som statsstøtte på grund af, at de offentlige myndigheder ikke har handlet på samme måde som en privat fordringshaver, kræver en kompliceret økonomisk vurdering.
- 60 Vedrørende Rettens judicielle kontrol med denne undersøgelse fremgår det af den appellerede doms præmis 154-160, at Retten i Første Instans uden at sætte sit eget økonomiske skøn i stedet for Kommissionens alene har henvist dels til visse åbenbare selvmodsigelser, som følger af selve indholdet af den anfægtede beslutning i Kommissionens sammenligning mellem de offentlige fordringshavere og de private fordringshaveres situation, dels til, at der ikke er fremlagt forhold, som kan understøtte Kommissionens konklusioner for så vidt angår en privat fordringshavers situation og Sniaces perspektiver for rentabilitet og overlevelse.
- 61 Retten har herved overholdt grænserne for den judicielle kontrol, som Fællesskabets retsinstanser kan udøve vedrørende komplicerede økonomiske vurderinger.
- 62 Det følger af disse bemærkninger, at det andet anbringende delvist må afvises, delvis forkastes.

63 Da ingen af de påstande, Kongeriget Spanien har fremført til støtte for appellen kan tiltrædes, må appellen forkastes.

Sagens omkostninger

64 I henhold til procesreglementets artikel 69, stk. 2, pålægges det den tabende part at betale sagens omkostninger, hvis der er nedlagt påstand herom. Da Lenzing har nedlagt påstand om, at Kongeriget Spanien tilpligtes at betale sagens omkostninger, og dette har tabt sagen, bør det pålægges Kongeriget Spanien såvel at bære sine egne omkostninger som at betale Lenzings omkostninger.

65 I henhold til procesreglementets artikel 69, stk. 4, bærer Kommissionen sine egne omkostninger.

På grundlag af disse præmisser udtaler og bestemmer Domstolen (Første Afdeling):

- 1) Appellen forkastes.**
- 2) Kongeriget Spanien bærer sine egne omkostninger og betaler Lenzing AG's omkostninger.**
- 3) Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber bærer sine egne omkostninger.**

Underskrifter